

[Hanne Reintoft.]

Hr. Ninn-Hansen ved også udmærket, at varemængderne er i samfundets hænder og omsættes til faste priser. Han ved, at den private spekulation, monopolernes udbudsbegrænsning, udnyttelse af råstoffer, overraskende vareudbud under højt prisniveau og lav erhvervsskat alt sammen er medvirkende til varierende spændinger i samfundet og varierende valutakurser mellem landene. Fandt der faste varepriser og blev varerne omsat alene efter princippet billigste og bedste vareformidling mellem producent og forbruger, så ville de penge, der skal formidle vareomsætningen, ikke ændre værdi, og følgelig ville der heller ikke kunne spekuleres.

Når man ser nøjere på den konkurrence, som borgerlige og også socialdemokrater hylder så stærkt — nu ser vi endog, at SF er tilhænger af udenlandsk konkurrence om den danske olie — er der grund til at minde om betydningen af ordet konkurrence. Det betyder en negativ indflydelse på andres muligheder for vareomsætning, og det fordyrer varerne med slutresultatet: faldende forbrug, overproduktion og nye kriser i spekulationens kølvand, præcis det, vi ser i den vestlige verden for øjeblikket.

Danmarks Statistik udarbejder jo hvert kvartal et konjunkturbarometer, der bekræfter dette ganske nøje. Lad mig igen understrege, at løsningen ikke er i fællesmarkedet. Det betyder større økonomiske vanskeligheder for vores land, end vi har i dag. Det betyder, at man må opgive fuld-beskæftigelsespolitikken, som man allerede nu ikke kan gennemføre, og det vil give endnu mere sæsonpræget beskæftigelse trods industrialiseringens stigende omfang.

Det turde være mangel på korrekte oplysninger at sige, at den økonomiske krise er overstået. Det gælder nu som altid om at sikre en bedre økonomi og sikre landets fattige råstoffer på danske hænder, sikre arbejds- og levebetingelser for det store flertal af befolkningen. Vi har ikke, hverken i dette skattelovsforlag eller i noget andet af regeringens økonomiske udspil, set disse

tendenser. Noget af det, der må og skal satses på, er en anden skatteskala, en anden beskatningsform og så beskæftigelsesforholdene, og ved anden behandling skal jeg komme mere konkret ind på dette.

Med hensyn til sømandsskattelovsforslaget ser det ud til, at VKR-regeringens evner i forsøget på at få det til at løbe rundt som sædvanlig begrænser sig til at skære ned på de sociale områder og forhøje skatte- og momsprocenter. Det er en vej, som også tidligere regeringer, herunder de socialdemokratiske, har benyttet sig af. Det eneste, det medfører, er, at de dårligt stillede i samfundet bliver endnu ringere stillet. Ud over dem, der skal rammes af regeringens almindelige skattepolitik, har man nu altså kastet øjnene på de søfarende. Efter forskellige udsagn skulle den påtænkte lovgivning betyde en merindkomst på 15 mill. kr. til staten. Det bliver dog nu noget mindre med finansministerens ændringsforslag, som jeg skal komme ind på om lidt. Beløbet er selvfølgelig kun en dråbe i havet og vil på ingen måde redde samfundets selvskabte dårlige økonomiske situation; der skal en anden politik og nye metoder til.

Men selv om det ikke letter den økonomiske situation for regeringen, vil det uden tvivl betyde et indhug i de søfarendes lønninger med en vægt af en vis værdi. Det er enhver bekendt, at skibsrederne hører til de mest elendigt betalende arbejdsgivere i vores land, og enhver forringelse af søfolkernes lønninger virker derfor ekstra hårdt. Tidligere skulle søfolkene slet ikke betale skat. Det blev desværre indført af en regering under Staunings ledelse; men denne skattefrihed var i og for sig ikke en tilfældig ting. Det var en erkendelse af, at de søfarende ved deres fravær fra Danmark ud over de afsavn, det i øvrigt medfører, ikke har samme mulighed som andre borgere for at få del i de forskellige sociale goder.

Hertil kommer, at man erkendte, at søfolkene tjente deres penge i udlandet i lighed med folkene i udenrigstjenesten og som følge deraf ikke skulle stilles ringere skatte-